

ПОМИЛКИ МАРКСИСТКО-ЛЕНІНІНСЬКОЇ ТЕОРІЇ ТА ІДЕОЛОГІЯ РОЗВИТКУ ДЕРЖАВИ

Помилки теорії марксизму-ленінізму полягають: у намаганні заміни релігії народу власною вірою; у помилці в формулі капіталу К. Маркса, за якою вся додаткова вартість (прибуток) належить робітникам, що робить їх експлуаторами; у твердженні, що робітники є елітою; у відсутності аналізу розділу прибутку між всіма групами працівників; у твердженні, що мета еліти комуністів і мета робітників співпадають; у аналізі «суспільств вічної ворожнечі»; у твердженні, що при комунізмі не буде еліти. Еліта «не їсть чужий хліб»: вона працює разом з робітниками і повинна отримувати «свій законний прибуток», а робітники – «свою справедливую оплату праці» – за Ф. Рузвельтом. Держава повинна збільшувати ефективність економіки на основі моральних принципів, справедливості, рівності прав еліти і робітників. Україна, обкрадена елітою, стоїть перед катастрофою. Потрібні: нова політична влада; ефективні профспілки; «шокова терапія»; заборона нових боргів від МВФ та продажу землі; розвиток економіки (з поверненням боргів), наукоємних виробництв, сільського господарства, малого і середнього бізнесу, науки.

Ключові слова: ідеологія; помилки теорії марксизму-ленінізму; демократія; еліта; робітники; профспілки; плани розвитку; наукоємна продукція.

Постановка проблеми.

Життя поставило перед нами багато важливих питань: «Чому СРСР, який виграв війну, програв у економічному змаганні переможеним країнам?»; «Чому Росія в 1991 р. опинилась в границях XVI сторіччя (які зараз намагається відновити)?». Чому наша економіка має гірші показники і чому ми гірше живемо? Але кореневим питанням є *«Чому у нас гірші процес виробництва і продуктивність праці?»*.

Метою роботи є розгляд помилок теорії марксизму-ленінізму, кореневих рушійних сил держави і напрямків економічного розвитку України.

Аналіз досліджень і публікацій.

З метою скорочення матеріалу наведений нижче аналіз виконується на спрощеній моделі держави, яка складається з еліти та робітників, і в рамках термінології теорії марксизму – ленінізму з мінімальним посиленням на інші роботи.

Розвиток економіки зумовлений розвитком виробництва, соціальними умовами та матеріальними інтересами окремих груп суспільства, які звичайно пояснюються через релігійні поняття моралі та справедливості. Розвиток можна поділити на такі напрямки:

1. **Війна**, яка ведеться за чужі території та за чужі ринки збуту. Території чужих держав *«завойовують»* і грошіма: підкупають керівників держав, ініціюють «заворушення», надають борги зі створенням умов для їх розкрадання.

2. Диктаторські режими:

- Гітлер захопив владу у 1933р. і *через 6 років* (у 1938 р.) став загрозою світу.

- Сталін прийшов до влади в 1920 р. в розореній країні, а *через 20 років* (у 1940 р.) СРСР мав могутню економіку.

Для порівняння: Україна стала незалежною в 1991 р., але й зараз, *через 26 років*, її економіка знаходиться у стані деградації, в той час як оточуючі її держави з меншим економічним потенціалом пішли далеко вперед (Естонія, Латвія, Литва, Польща).

3. **Комунізм** – це політична ідеологія суспільства загальної рівності та свободи з суспільною власністю на засоби виробництва та *безгрошовим розподілом майна*. Економіка Сталіна була поділена на дві групи [1]:

- *Групу А: галузі виробництва засобів виробництва* (верстатів, машин, сировини, транспортних засобів, енергоносіїв). Продукція групи А не мала статусу товарів, щоб вона не ставала засобом експлуатації. Вироби галузі А не продавались, а централізовано розподілялись. Вони ставали товаром у випадку продажу за кордон.

- *Групу Б: галузі виробництва предметів споживання* з промисловостями: харчовою, легкою, мебельною, фармацевтичною, побутових товарів. Об'єм виробництва галузей Б відповідав підсумку зарплат громадян.

В групах економіки А, та Б були встановлені не ринкові відносини розподілу. Вони сьогодні зневажливо зуться адміністративно-командними, але насправді вони розраховувались і залежали від поставленої мети.

Приватних банків (ідеальних розкрадачів) не було, грошіма і закордонними операціями керував один банк СРСР. Гроші були поділені на готівку та безготів-

вку. Безготівкові гроші в основному обслуговували промисловість групи А, їх було тяжко привласнити і неможливо було перевести у готівку. Обіг грошей був лише в СРСР.

Метою економіки була ефективність у сенсі поставленої задачі. Головним показником економіки була система натуральних даних – собівартість та кількість натуральних показників. Прибуток та збиток підприємства розраховувався, але це були «не ті поняття»: прибуток ніхто не міг привласнити, а збиток не означав банкрутства. За збиток директор відповідав посадою, партійним квитком і кар'єрою.

СРСР нагадував величезну транснаціональну корпорацію з планованим виробництвом. Переміщення виробів всередині корпорації виконувалось на основі рішення центру, а вартість розраховувалась по так званим трансферним цінам.

Все було спрямовано не на прибуток, а на максимізацію інтегрального результату (на військові, науково-технічні, соціальні, культурні цілі). Така економіка не залежала від іноземного капіталу і не знала криз [1].

Державний капіталізм СРСР. Зовні все наче виглядає логічно і розумно: еліта СРСР мала «законні обмежені привілеї», їй не належала будь-яка спрямована на експлуатацію власність. Але разом з тим система будівництва «світлого майбутнього – комунізму» перетворила робітників на прикріплених до робочого місця кріпаків з мізерною оплатою праці і навіть на рабів ГУЛАГу.

Сталін боровся за особисту владу і не дозволяв політологам СРСР вносити зміни в комуністичну ідеологію. Будь-які відхилення від ідей «партії Леніна-Сталіна» були смертельно небезпечні. Не була створена політична система влади народу: всім керувала «партія в особі Сталіна». Сформувався державний партійний капіталізм: засоби виробництва формально залишались у власності держави, але використовувались в інтересах не народу, а вузької групи державної бюрократії, яка жорстко придушувала будь-яке інакомислення «ворогів народу».

За роки Радянської влади склався невірний стереотип: «державне – означає народне». Належність державі землі чи засобів виробництва є необхідною умовою їх належності народу, але ще не означає, що вони дійсно належать народу: справа у тому, хто розпоряджається результатами праці. Державна власність на землю (як і в СРСР) існувала в таких державах як Давній Єгипет, Шумер, Візантія, Китай та імперія інків. Ці держави зовсім не мали перехідний до соціалізму характер. К. Маркс (1818-1883) у свій час назвав їх «азіатським способом виробництва». Наприклад, в державі Сасанідів у середні віки вся земля належала одній людині – верховному правителю, шахиншаху Шапурі I: землероби платили за землю податок, інші – служили за землю. Були й раби. Слід нагадати, що на окупованих територіях у війні 1941–1945 р. колгоспи не розпускалися і служили окупантам капіталістичної держави зручним засобом грабування.

Хоча в СРСР все належало державі і весь прибуток вкладався в розвиток економіки, але разом з тим організація робіт була далекою від справедливості.

Сталін з його тюремним досвідом революціонера перетворив СРСР у тюрму.

Згадаймо «соціалізм СРСР»: компартія розділила народ на три групи («передовий революційний робочий клас», схильне до зрадництва «трудове селянство», «гнилу інтелігенцію»), членам партії призначила роль «передового загону робочого класу» – наглядачів. Існував «караючий меч революції» – військо міністерства внутрішніх справ.

А керувала еліта – Політбюро ЦК КП СРСР. Еліта мала політичні, економічні, юридичні та військові важелі і боролась з «улюбленим народом», створюючи з нього «нову породу людей комуністичного завтра, беззавітно відданих рідній комуністичній партії». Разом з тим, хоча члени Політбюро ЦК КПРС й розпоряджались результатами праці всієї держави, та й самі працювали немало, але власних статків не мали – все йшло на подальший розвиток економіки. Критика Компартії СРСР була неможливою, її можна було лише вироджати і оспівувати. КП СРСР окостеніла від народження, зворотні зв'язки не працювали, – і вона загинула.

Китай удосконалив ідеологію комунізму, і зараз використовує варті уваги принципи будівництва економіки з перевагами і соціалізму і капіталізму. Використання досвіду Китаю для України пов'язане з поверненням компартії. Це неможливо, бо економічно слабка Україна ще більше ослабне і втратить державну незалежність.

4. Капіталізм, що економічно переміг рабовласництво і феодалізм США та переміг комунізм СРСР, у першу чергу пов'язує з демократичним режимом.

Розглянемо діяльність президента США Ф. Рузвельта [2]. В СРСР вчили, що капіталізм супроводжується кризами, посилаючись на кризу 1929–1933 р. І не казали, що капіталізм мав настільки ефективне виробництво, що виробляв продукції більше, ніж міг продати. Налякана кризою 1929–1933 р. та перспективою цивільної війни, еліта США надала Рузвельту надзвичайні повноваження для виведення держави з кризи.

Рузвельт вважав, що держава – це слуга народу; держава не повинна «регулювати все», а повинна узгоджувати протиріччя на основі партнерства, дисципліни демократії та саморегулювання. Його метою була «чесна і справедлива конкуренція», яка стосувалась як еліти так і робітників. Помітимо, що це – моральні вимоги до економіки. Через діалог профспілок робітників з промисловцями при участі держави він ввів державне регулювання, яке узгоджувало інтереси всіх груп суспільства, як багатих так і бідних. Через інститути держави він допомагав нужденним; захищав вклади громадян від знецінення; захищав споживачів від штучного збільшення цін; розумно обмежував тих, хто намагався отримати необґрунтовані прибутки. Він 635 разів накладав вето на рішення парламенту США (це рекорд для США).

І перше, з чого він почав – це контроль за банківською системою, за випуском цінних паперів і за забезпеченням людей роботою. Не слід забувати, що одразу після заборони в обігу золота (по закону США за це саджали у тюрму), через 1 рік після введення в

обіг паперових банкнот, банки США подвоїли кількість паперових грошей, обікравши власних громадян наполовину. *І ніхто не сіє в тюрму*. Це демонструє, до якого шахрайства вдається неконтрольована еліта при її «чесності і любові до народу».

В умовах світової кризи, президент США Ф. Рузвельт за *сто днів* (09.03. – 16.06, 1933р.) вивів країну з кризи дотриманням *моральних принципів – справедливості та правової (політичної) узгодженості*. Він обмежував еліту у її прагненні максимального збагачення, але обмежував її робітників від необгрунтованих вимог. Ф. Рузвельт вимагав *«справедливої конкуренції»* в суспільстві.

Порівняйте ці *100 діб Рузвельта з 26 роками* (1991–2017) самозбагачення еліти України. На даний час 80 % українців знаходяться за межею бідності [3] і водночас «нізвідки» з'явилися українські мільярдери, не останні за багатством в Європі. Всі вони «люблять Україну». Бо є за що.

Розглянемо «Японське чудо», яке до цих пір вивчається економістами світу, як приклад ефективної індустріалізації. Японські керівники піклувались про своїх підлеглих шляхом соціальних гарантій, практики пожиттєвого найму, зв'язків з пенсіонерами. *Створювалась атмосфера соціальної справедливості*, не було великої поляризації доходів вищої та нижчої ланки. І робітники працювали на совість, тому що кожний розумів, що отримує по труду, що кожний працює *на інтегральний результат*. З 1980-х р. *атмосфера родинних відносин* стала виходити з японських корпорацій, і економіка Японії знизилась темпи. Але позбавлена колоній, бідна на природні ресурси Японія, з розтрощеною війною економікою і феодалними традиціями в сільському господарстві (подоланими за допомогою США), на отриманій від США допомозі в 2,3 млрд доларів стала *другою після США державою за економічним потенціалом*. Порівняймо ці 2,3 млрд доларів допомоги Японії з боргом Україна на 2017 р. у 72,2 млрд доларів. *На ці гроші в Україні нічого й не планується будувати*.

У наш час Японія (яка має меншу територію за США і має в два рази менше населення) має валовий внутрішній продукт (ВВП), який складає 35 % обсягу ВВП США (ВВП дорівнює вартості товарів та послуг, виготовлених за рік).

5. *Можливість створення Світового Уряду, або Світового Жандарму* внаслідок зростання багатства еліт на даний час може бути виражена переробленою фразою з Маніфесту Компартії К. Маркса та Ф. Енгельса (1848) [4, с. 141]: «Примара Світового Панування блукає по світу...». У свій час ця Примара захоплювала Римську імперію, монголів, масонів, Гітлера, Сталіна і зараз перейшла до США. У порівнянні з минулим на даний час під цією Примарою існують більш чисельні і міцні матеріальні опори. *Матеріальному виробництву людства вже заважають кордони держав*. Згадаймо, що Україна, яка воює з Росією, має з нею взаємовигідні економічні стосунки. Путін, який отримав санкції Європи, є її головним постачальником палива. Європа, яка «зневажає Путіна», дуже хоче отримувати сировину Росії. Але справа не лише в цьому. Виникли економічно *могутні*

міжконтинентальні корпорації; створені електричні, нафтові та газові мережі, від праці яких залежить життя великих регіонів планети. Виникають фінансово-виробничі об'єднання, включаючи об'єднання Європи, нафтодобувних арабських держав, об'єднання міжнародних фінансових магнатів в клубах: Більдербергському (130 учасників) і Римському (30 учасників). Наведені цифри «130» та «30» – масонські. При обмеженості ресурсів планети, все це вказує на *можливість економічного (а отже – й політичного) об'єднання людства з перспективою подальшої спеціалізації та об'єднаного використання ресурсів Землі*. Але поки що Світовий Уряд – це лише одна з можливих перспектив майбутнього.

6. *Сталий розвиток* заснований на складанні *органом планування* планів розвитку всієї планети за науковими планами з балансом потреб сучасного та майбутніх поколінь (автор Г. Дейлі, 1980). Він широко обговорюється в наукових роботах [5] і виглядає привабливо. Але разом з тим він дуже схожий з комунізмом, який «ми вже проходили». З ідеї «сталого розвитку» випливає, що спочатку для «органу планування» потрібно *завоювати «світове панування»* (стати «світовим урядом?», «світовим жандармом?», ...), а вже потім «світовий уряд» буде «складати плани». А що заважає державам зараз, без завоювання світового панування, «складати ці плани»? Це дуже схоже з тим, що у «світовому уряді» владу захоплять елітні Іуди, яких будуть «культурно» звати «лобістами». Дуже Великі Гроші вже бажають керувати Світом.

І слід нагадати тактику масонів, яка повторює тактику іспанських конкістадорів по відношенню до «дикунів»: створену систему керування можна змусити працювати у потрібному напрямку захопленням чи підкупом керуючої особи. Недарма зараз намагаються *об'єднати всі релігії світу*: захоплена влада над всіма релігіями – це величезний важіль впливу на людство. І працював у цьому напрямі наш генсек ЦК КП СРСР М. С. Горбачов.

А на монетах України праворуч від року видання стоїть масонський знак – квітка; на купюрах у 500 грн. наведена піраміда з масонським «всевидючим оком Люцифера». При чому тут Україна та всілякі «піраміди з очами»? І хто за тридцять сребренників продав Україну? І чому за 26 років уряд *«незалежної України»* не розгляне це питання?

Багато незалежних держав та багато незалежних релігій – це благо для людства, бо є «розпорошеною владою» чи «розпорошеною демократією». Відомо, що *людина псується владою* («влада розбещує, абсолютна влада розбещує абсолютно» – за висловом Актона Д.). Згадаємо боротьбу католицької церкви за абсолютну владу через інквізицію та боротьбу з «внутрішнім і зовнішнім ворогом» комуністичного режиму СРСР з лозунгом захоплення світової влади («Пролетарі всього світу, єднайтесь!»).

«*Сталий розвиток*» є небажаним, бо він спрямований на «світле майбутнє» через *світове панування*, і є небажаним, як народжений під іншою назвою комунізм.

Виклад основного матеріалу.

Загальний напрямок розвитку держав. Пануючими ідеологіями світу є релігії, а ідеології існуючих партій та держав побудовані на релігійних заповідях (інформація: автор – атеїст; двічі хрещений за православним обрядом – при народженні, та в окупації із-за чуток, що будуть розстрілювати нехрещених; безпартійний; батько – комуніст, воював 4 роки, тричі поранений, командир протитанкової батареї, капітан).

У міру розвитку засобів виробництва, всередині суспільства зароджуються паростки ідеології нових виробничих відносин з власною елітою та власними робітниками і з більш вагомих економічних результатом. Це «порушує порядок» і викликає бунт нової системи при забороні або репресіях з боку старої системи, яка не бажає чи не може застосовувати нові виробничі відносини. Еволюція держави – це її розвиток, який пов'язаний з технічним прогресом, з появою нових груп та нових виробничих відносин. Розвиток суспільства залежить від ходу боротьби між старим та новим. Відкрита боротьба інтересів – це кровопролиття, яке бажано не допускати. Людство все ж не повинне бути схожим на зграю.

Розглянемо, що означає слово «економіка».

Економіка (у тлумаченні древніх греків – домоустрій) – це наука про господарювання, управління ресурсами і матеріальним виробленням, розподілом, збутом, обміном, споживанням товарів та послуг. Економіка, яка не отримує прибуток, приречена на зникнення. Але приглянемо уважніше, чи лише прибуток є головним в економіці? Сім'я, яка є основою економіки і держави, має «власну сімейну економіку». Чи не є в цій «клітині економіки» головними любов та взаємна підтримка без еквівалентної економічної віддачі? Чи не віддасть за дитину матір й батько своє життя?

В державі, основою якої є сім'я, сімейні стосунки не виникають із-за спрямування сімейних турбот на членів сім'ї та із-за протилежності інтересів еліти і робітників. Натомість виникають поняття недовіри, справедливості і моралі.

Історія вчить недовірі до еліти. Ця недовіра сплачена кров'ю, яскраво характеризує моральні якості еліти і має вигляд переліку вимог:

1. Колективний орган керування державою – парламент. Наявність кількох партій в парламенті з метою уникнення диктатури. Обрання в парламент не найбагатших людей, не промисловців. Контроль статків президента у початку та кінці правління.

2. Розділ влади держави на законодавчу, виконавчу, юридичну, інформаційну. Розділ влади на сакральну, аристократичну, державну та місцеву.

3. Ротація влади (парламенту, правосуддя, керівництва): обрання на один термін.

4. Обрання керівника голосуванням. Звіт керівника перед колективним органом. Підвищені вимоги до моральних та фахових якостей керівника. Обрання керівника та його колективного органу на обмежений термін. Періодичні звіти керівництва перед народом.

5. Соціальні опити суспільства і референдуми по важливим питанням держави.

6. Конституційна та юридична рівність громадян перед законом.

7. Твердження Конституції, що джерелом влади є народ.

Відомо, що людина розбещується владою (за висловом Актона Д.), і відомий визначений Черчменом «егоїзм ієрархічних рівнів», згідно якому системи служать не цілям, для яких вони створені, а цілям персоналу систем. Внаслідок цього егоїзму виникає корумпованість, казнокрадство, кумівство, «телефонне право» та створюються напрямки: державні установи – для кланів, партій та керівників, а не для народу; магазин – для продавців, а не для покупців; лікарня – для лікарів, а не для хворих; навчальний заклад – для викладачів, а не для учнів.

У загальному плані історія вчить:

1. Релігія предків в основному спрямовує людство на толерантність і звільнення від людської нечисті – жадоби, злоби, гордині. З розвитком матеріального виробництва людство з точки зору моралі і справедливості у цілому поступово історично переміщується до більш справедливого і вищого за моральністю суспільства.

2. В державі звичайно існують робітники та еліта з протилежністю виробничих інтересів між ними. У випадку справедливого узгодження інтересів робітників та еліти, зростають економічні показники держави на користь і робітників і еліти [2].

3. Держава, безумовно, потребує прибутку. Але, разом з тим, перед нею стоять і системні проблеми виконання державних функцій, які спрямовані на ефективність узгодження прибутку і витрат (на адміністрацію, соціальні потреби, військо, систему навчання тощо). Ці системні вимоги можуть вступати у протиріччя з метою і еліти і робітників.

Здавалося б, що стосовно всіх державних витрат повинен бути лише один напрямок – зменшення їх до нуля. Але в будь-якій складній системі до таких рішень потрібно ставитись обережно, бо всі складові (і позитивні і негативні) забезпечують ефективність роботи системи. Від'ємність великих складових, рівно як і їх позитивність, лише означає, що на них потрібно звернути більшу увагу, бо не можна збільшувати прибуток за рахунок зменшення до нуля витрат на сировину, на зарплату, на військо тощо. Між всіма ділянками економіки потрібно встановити співвідношення, які визначаються емпірично або за розрахунками і збільшують її ефективність.

Держава, демократія та злагода у державі.

Держава – це кібернетична система в оточенні інших конкуруючих держав з керуючим органом (елітою), об'єктом керування (робітниками та засобами виробництва) і зворотними зв'язками. Якщо еліта не звертає увагу на зворотні зв'язки, то система працює неефективно і може загинути.

Для держави дуже важлива злагода в суспільстві, яка досягається на основі справедливості і демократичних принципів.

Демократія є не найгіршою формою влади еліти, що підвищує ефективність економіки через підтримку рівності прав еліти і робітників, яка їх збагачує та об'єднує.

За Конституцією України єдиним джерелом влади є народ, який делегує свої повноваження еліті. Але у

дійсності демократія – це влада еліти, одна з процесів виразу недовіри до влади з боку демосу, одна з не найгірших форм створення недемократичного керованого елітою суспільства. Історія не знає суспільства без еліти. При знищенні старої еліти – створюється нова. Керування суспільством, підкріплене примусом (судом, тюрмою, військом), означає його недемократичність. А некерованих суспільств та еліти без примусу керованого народу в історії не існувало, починаючи з первісно – громадського устрою. Навіть у тварин є «еліта» – «демократично обраний» ватажок зграї. Демократія древніх греків – це примус меншості більшістю. Уникнути керування неможливо, бо буде ще гірше. Замість слова «демократія» Ф. Рузвельт вживав слова «чесність, моральність, справедливість» – моральні поняття.

У даному випадку демократія розглядається не на нижчому ієрархічному рівні (як делегування прав керованої більшості робітників керуючій меншості еліти згідно Конституції України), а на вищому ієрархічному рівні – як рівність прав представників робітників (профспілок) і представників еліти, чого дотримувався Ф. Рузвельт.

Народ («демос») у принципі не може керувати економікою, бо він щоденно працює. В той же час професійна еліта теж щоденно працює над політичними питаннями і керує економікою. Праця без мети і керування веде у катастрофу.

На ієрархічному рівні керування державою демократичні відносини між народом і елітою повинні полягати у політичній і економічній узгодженості та рівноправності без надання переваг будь – якій з сторін – за Ф. Рузвельтом.

Ні в якому разі не можна казати, що еліта паразитує і «їсть чужий хліб». Ні, еліта необхідна, роботою еліти є керування, і вона повинна мати більший прибуток у порівнянні з робітниками. Еліта є найважливішою, дуже цінною ланкою економіки, яка повинна отримати свій законний відсоток прибутків. Еліта завжди керувала народом і використовувала для цього всі засоби: адміністративні, юридичні, правові і примусово-виховні (тюрми, поліцію, військо).

Виходячи з протилежності інтересів еліти і робітників та об'єктивної необхідності їх сумісної взаємної праці, проблема оптимального розвитку держави розв'язується шляхом дотримання морально-правової основи відносин у суспільстві – через «справедливість і узгодженість». Про це свідчить історичний досвід США та Японії.

США після війни організували в Японії профспілки робітників для узгодження трудових конфліктів. В Україні профспілки існують, але вони – «кишенькові», «радянські», не мають належних політичних прав і економічно залежать від еліти, яка навіть захопила всю власність профспілок СРСР.

Отримання представниками еліти прав, рівних правам профспілок, порушує ієрархічну демократію нижчого рівня (за Конституцією України), але відображує реалії демократії вищого рівня, які вимагають отримання максимальної ефективності економічних процесів, в чому зацікавлені і еліта і робітники. Підприємець повинен заробляти більше за робітника і

отримувати свій законний відсоток прибутку. Але саме – «законний». Підприємець не повинен збагачуватись за рахунок зубожіння держави та викликати небезпеку кровопролиття. Але всі наші еліти – тимчасові і намагаються «збагатитись» за той термін, що вони у владі. А інше їх не хвилює.

На головному ієрархічному рівні (розподілі прибутків) еліту контролює держава, яка у цілому захищає інтереси еліти. Створення елітою нових контролюючих органів нічого не дасть: це буде нарощування держaparату, який і так потрібно скорочувати.

Україні потрібні ефективно працюючі захищені законом профспілки трудящих з правом на страйки, на захист інтересів робітників і справедливої оплати праці, на перемовини з роботодавцями, з контролем охорони праці і контролем захоплення елітою додаткових, не делегованих їм прав (на привілеї, займи, визначення зарплати, недоторканість по злочинам). Страйк – це це не барикади. І це буде зовсім не те волевиявлення, що купується елітою на майдані Києва для визначення купленої волі «всього народу України» в зручній для еліти формі (за винятком, коли спільнота втручалась в цей налагоджений «процес»). Узгодження протиріч між елітою і робітниками повинне відбуватись сумісно з представниками держави або на основі судового рішення – за прикладом президента США Ф. Рузвельта.

Еліта і робітники є необхідними ланками економіки з взаємно суперечливими цілями, і демократичні виробничі відносини між ними на більш високому ієрархічному рівні повинні полягати у політичній і економічній рівноправності. Умови для цього є: існує підприємець, у якого виникають проблеми з робітниками; існують представники держави, які оберігають інтереси всієї еліти держави. Але на даний час в Україні не існують повноважні представники робітників у вигляді профспілок.

Зручніше домовлялись за столом перемовин, ніж на барикадах.

Навіть королі середньовіччя вважали корисним для держави обирати у парламент людей «нижчого стану» (правда, – після кровопролиття). А зараз: чи є серед депутатів України хоча б один, обраний «від середстатку»? Чи було за 26 років хоча б одне серйозне обговорення жахливого стану робітників? Наші профспілки народ не захищають, внаслідок чого відсутні зворотні зв'язки в кібернетичній системі. Тому держава крокує до самознищення.

Порівняння України з капіталістичним Єгиптом. Війнами, диктаторами, комунізмом Україна «сита по горло». Використати досвід Китаю Україна не може із-за необхідності в такому разі повернення до влади комуністів. «Сталий розвиток» є непридатним для України із-за підтримки ідей «світового панування», «світового уряду» чи «світового жандарму» (урахувати потреби майбутніх поколінь Україна може й на рівні поточного планування власної економіки). Виходить, що Україні залишився лише один шлях: обрати як напрямок розвитку капіталізм та використати досвід розвитку всіх країн і у першу чергу найбільш успішної – США. Але капіталізм поділений на

частки. Виникає питання, до якої частки зараз належить капіталізм України:

1. До багатих США, Японії, Німеччині, Великобританії, Італії?

2. Чи до не таких багатих (і навіть бідніших за соціалістичну Україну), «прадавніх капіталістичних держав» – до Єгипту, Індії, Індонезії, держав Африки, від яких зараз Україна вже навіть почала відставати у розвитку?

Україна не має жодних підстав порівнювати «свій капіталізм» з США, в той час, як її економіка має багато спільного з Єгиптом. Тому почнемо з Єгипту. По розумінню самих єгиптян стосовно Єгипту «економічні труднощі є прямим наслідком монополізації влади вузькою елітою» і тому «починати потрібно саме з політичної влади» [6, с. 13]. «Насправді Єгипет бідний саме тому, що їм керував вузький прошарок еліти, яка організувала економіку таким чином, щоб збагачуватись за рахунок іншого населення». Наприклад, власність президента Єгипту Мубарака складала 70 млрд доларів. «Ті, хто приходив до влади, просто займали місце скинутої еліти і відновлювали систему самозбагачення за рахунок інших мешканців... Зміна політичного режиму – ось де ключ до виходу з бідності... Суспільний рух стає мотором успішних політичних трансформацій» [6, с. 14–16]. «Всі бідні країни є бідними по тій же причині, що й Єгипет... США і Великобританія стали багатими, тому що скинули еліту, яка контролювала владу, і створили суспільство, в якому політична влада розподілена значно більш рівномірно, уряд є підзвітним громадянам та реагує на їх вимоги, а економічні стимули і можливість розбагатіти є у широких шарів населення» [6, с. 14].

Твердження, що в США і Великобританії «скинули еліту», є перебільшенням (адже існують керування народом, парламент, поліція), але «значно більш рівномірний розподіл влади» слід запам'ятати, в цьому «щось є». Крім того, суспільства без еліти в історії немає. Народ працює, а еліта керує народом – навіть у випадку «демократії».

Політичний стан в Україні після Сталіна. Сталін вмер. Але в СРСР і в Україні залишився партапарат, «маленькі Сталіни», які за межами партії є «нічим». Партапарат зник до своєї «неймовірної значущості», відсутності перепон своїм наказам, не збирався залишати владу і був наділений всіма державними засобами для її підтримки. В партії було занадто багато людей, здатних лише казати про свою безмежну відданість партії (в першу чергу) та любов до робочого класу (обов'язково – у другу чергу).

Радянський народ зник коритись наказам, бо занадто часто воював: перша світова війна (1914–1917); революція і цивільна війна (1918–1920); війна з Польщею (1920–1921); війна з Фінляндією (1939–1940); друга світова війна (1941–1945); війна в Афганістані (1979 – 1989).

До воєн додалось: безперервні «чистки» та «нові курси партії» всередині країни (1920–1941); голодомор (1932–1933); «чистка» армії (1937–1938); «великий терор» (1938–1939); тягар післявоєнного оновлення господарства та будівництва ракетно-ядерного

штиту держави (1945–1952); голод (1947); змагання з капіталізмом під керівництвом КП СРСР (1952–1991); перехід республік СРСР під керівництвом КП СРСР у статус самостійних держав при ганебному розкраданні заощаджень громадян, виникненні безробіття, з розривом встановлених між республіками економічних зв'язків і згоранням виробництва, з вивезенням капіталу за кордон, з невпинним збагаченням багатіїв при зубожінні народу (1991–2017).

Керівники СРСР звикли до наказів без жодної протидії і відповідальності за їх якість та наслідки.

Помилки теорії марксизму-ленінізму полягають:

1. У нехтуванні релігійною ідеологією суспільства, яка об'єднує народ ідеями справедливості та моралі, і у намаганні заміни релігії народу власною вірою, яка спрямована на ненависть, вічну конфронтацію та знищення. Тобто замість «суспільств узгоджуваних протиріч» пропонуються «суспільства вічної ворожнечі» при твердженні, що при комунізмі не буде еліти, що означає відсутність розвитку (бо будь-яка робота вимагає керівництва). Недооцінювалась здатність капіталізму до впровадження державного регулювання, толерантності, узгодження суперечностей.

2. У порушенні справедливості і моралі при розділі результатів сумісної праці, бо у відомій формулі К. Маркса (1818–1883) по перетворенню капіталу на товар

$$G \rightarrow T \rightarrow (G + \Delta G), \quad (1)$$

де G – гроші; T – товар; ΔG – додаткова вартість (далі скорочено – прибуток),

невірно стверджується, що прибуток ΔG створюють лише робітники [7, с. 223–230]. Тобто марксизм – ленінізм не урахував сумісності праці еліти та інтелігенції у створенні додаткової вартості товару. Це означає не урахувати, наприклад, роботу Форда при створенні конвеєра, інженерів при автоматизації виробництва, вчених при виконанні розрахунків.

На сумісності праці еліти та робітників вказували класики політичної економії:

1. Французький економіст Ф. Кене (1694–1774) писав, що нація складається із трьох класів громадян: класу продуктивного, який шляхом обробки землі щорічно виробує багатство нації; корисного класу власників (король, землевласники, духовенство), який отримує доходи від продуктивного класу, організує обслуговування земель та реалізацію продукції; безплідного класу (не пов'язаного із землею).

2. Англійський економіст А. Сміт (1723–1890) відносив підприємців до продуктивного класу, бо вони використовували отриманий прибуток для розвитку виробництва і виконували функцію нагромадження багатства. Разом з тим він вважав, що весь продукт праці повинен належати робітнику.

3. Французький економіст А. Р. Ж. Тюрго (1727–1781) вважав прибуток підприємців справедливим, тому що вони авансують капітал, без якого неможливе виробництво, і отримують плату за працю, турботу та ризик.

4. Англійський економіст Н. В. Сеніор (1790–1864) розглядав працю як пожертви робітників та капіталістів з отриманням ними права на зарплату та прибуток.

5. Французький економіст Ж.Б.Сей (1767-1832) вважав підприємця ключовою фігурою економічного розвитку, організатором, новатором і стверджував, що виробництво складається з трьох частин: праці (породжує зарплату робітника), капіталу (породжує прибуток підприємця), землі (породжує ренту землевласника) [8].

Помилкова формула К. Маркса (1) потребує виправлення на формулу

$$Г \rightarrow Т \rightarrow (Г + \Delta Г_0), \quad (2)$$

де $\Delta Г_0$ – додаткова споживча вартість (прибуток), яка створюється сумісною працею еліти та робітників. Праця еліти полягає у проектуванні та керуванні виробництвом, знаходженні ринків, складанні угод, ризику товаром та капіталом.

З формули (2) випливає, що робітники, які привлашнують собі весь прибуток $\Delta Г_0$, самі стають експлуаторами, бо за формулою К. Маркса пропонується далеко не другорядним робітникам (еліті, інженерам, вченим тощо) не виплачувати їх частку прибутку. Безумовно, що К. Маркс, який аналізував у своїх працях поняття моралі та справедливості, не бажав перетворення робітників на експлуаторів і формулою (1) лише пояснював справедливість отримання робітниками належної їм їх власної частки заробітку. Але, незважаючи на це, все ж К. Маркс за формулою (1):

- несправедливо віддає всю «додану вартість» лише робітникам (далі замінюємо «додану вартість» словом «прибуток»). К. Маркс не урахував, що еліта теж працює: проектує весь виробничий процес, нові засоби обробки та нові вироби; укладає угоди, знаходить ринки збуту; виконує розрахунки; керує всім виробничим процесом.

- ухиляється від аналізу питання: «Яким має бути справедливий розділ прибутку між всіма учасниками виробничого процесу – елітою і робітниками?» (тут умовно розділяємо суспільство лише на два шари);

- підштовхує робітників до заміни одного несправедливого «царя1» (диктатури еліти) іншим несправедливим «царем2» (диктатурою пролетаріату).

3. У твердженні, що робітники будуть керувати державою, розуміючи під цим, що вони будуть делегувати свої права керування «передовому заgonу робочого класу – комуністам», тобто новій керуючій еліті у вигляді керівництва компартії. Між тим для об'єднання інтересів еліти і робітників немає жодного теоретичного і історичного підґрунтя. Як і будь-яка еліта, комуністична влада використовувала примус народу до праці, ввела мізерну оплату праці робітникам СРСР; використовувала тюрми, терор; перетворила робітників на кріпаків і навіть на рабів ГУЛГУ. Як і будь-яка еліта вона надала владу, економічні і політичні переваги партапарату, а вірніше – ЦК КП СРСР, який бажав мати безмежну владу Світового Уряду («Пролетарі всіх країн, єднайтесь!»).

4. ЦК КП СРСР був керуючою елітою і стверджував, що він є представником інтересів пролетаріату (народу) і що мета еліти комуністів і мета робітників співпадають.

5. Пролетаріат завжди з повагою відносився до будь-якої праці, і у нього немає ворожих почуттів ні до праці землеробів ні до праці інтелігенції.

6. Комуністи невірно твердять, що вилучення капіталу у буржуазії і централізація його у руках держави є передачею капіталу у руки пануючого пролетаріату. Вони не помічають, що «пануючий клас» весь час працює за шматок хліба. Чи може сказати хтось з робочих чи колгоспників СРСР, що він розпоряджався результатами своєї праці? Розпоряджалась всіма результатами виробництва навіть не партія комуністів, а її еліта – ЦК КП СРСР. Комуністів розстрілювали не менше за народ та не менше за «організований в пануючий клас пролетаріат». Навіть члени ЦК не уникали репресій. Народ принципово не може керувати державою, бо він працює. Керує еліта, у якій створюються такі владні можливості, які жодному окремому капіталісту й не снились. Подібна влада розбещує. В СРСР створився «державний партійний капіталізм».

Справедливий розділ прибутку між елітою і робітниками не розглядався марксизмом-ленінізмом. Ця проблема є головною у виробничих відносинах між елітою і робітниками. На даний час розділ прибутку має наступні напрямки:

1. Ф. Рузвельт розділяв прибуток на основі моральних принципів, справедливості та суду. Справедливість розділу прибутку між елітою і робітниками можна встановлювати у ході домовленості. Але еліта повинна мати з ким домовлятися. Робітники повинні мати власних представників – профспілки, інакше всі питання про узгодженість в державі будуть розв'язуватись на барикадах по своїм законам. Профспілки потрібні і робітникам і еліті, бо саме вони дають «сигнал попередження».

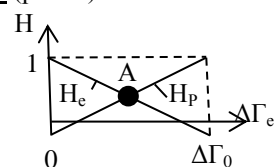
2. Але звичайно ця проблема з XVII сторіччя розв'язується дуже просто:

- робітник отримує свій «споживчий коштик» у вигляді зарплати. Ще англійський економіст В. Петті (1623–1687) вважав, що зарплата дорівнює вартості існування робітника, а все інше робітника «не стосується»;

- еліта отримує всю іншу сумісно створену додаткову вартість.

У ряді випадків це, можливо, й справедливо: якщо Форд винайшов конвеєр, витратив на нього власні кошти, налагодив конвеєр, а після цього найняв робітника, який вмів тільки закручувати одну гайку, то невже він повинен такого робітника перетворювати на багатія у порівнянні з іншими робітниками на інших підприємствах? Очевидно, що це не вигідно й всьому суспільству, бо такий порядок речей зменшує винахідливість, зацікавленість у праці, у підприємливості та автоматизації виробництва.

Розглянемо проблеми виникнення соціальної напруженості в державі (рис. 1).

Рис. 1. Залежність соціальної напруженості у еліті $H_e(\Delta Г_е)$ та напруженості у робітників $H_p(\Delta Г_е)$ від величини прибутку еліти $\Delta Г_е$.

Напруженість у еліті $H_e(\Delta\Gamma_e)$ мінімальна, коли вона отримує весь прибуток ($\Delta\Gamma_e = \Delta\Gamma_o$), та максимальна, якщо весь прибуток належить робітникам ($\Delta\Gamma_e = 0$).

Робітники мають протилежні інтереси: їх напруженість $H_p(\Delta\Gamma_e)$ мінімальна, коли робітники отримують весь прибуток ($\Delta\Gamma_e = 0$), та максимальна, якщо весь прибуток отримує еліта ($\Delta\Gamma_e = \Delta\Gamma_o$).

Найменша напруженість в державі з боку еліти та з боку робітників згідно рис. 1 існує в точці А. Тобто з рис. 1 випливає, що з метою зменшення напруженості в суспільстві все ж бажано розділяти прибуток між елітою і робітниками. Аналогічний висновок напрошується при порівнянні накопиченого багатства.

Напруженість зменшується, якщо кожна людина має можливість працювати у власних інтересах і на добробут суспільства на основі рівності, свободи і справедливості.

Економісти використовують власні показники виміру напруженості у суспільстві:

1. Підсумковий прибуток 10 % суспільства з найбільшими прибутками не повинен перевищувати більше ніж в 5...7 разів підсумковий прибуток у 10 % суспільства з найменшими прибутками (у 2016 р. в Україні перевищення складає 40 разів, а 20 сімей-кланів контролюють 90 % багатств України [9]).

2. Зарплата робітника у вартості товару повинна бути в розмірі 30 % (в Україні вона складає 6,5 %) [9].

Потрібно урахувати, що за проданий товар (робочу силу) робітнику потрібно відновити сили, мати житло і можливість утримувати сім'ю. В Україні квартира в «споживчий кошук» не вміщується (при вартості двокімнатної квартири 600 тис. грн. середня зарплата робітника за статистикою дорівнює 6,75 тис. грн.).

В Україні надзвичайно швидке збагачення підбадьорює еліту на його продовження. Вже створена разюча диспропорція у рівні життя еліти і робітників. Робітники є більшістю суспільства, і вони розуміють, що капіталісти за 5 років обікрали державу, а тепер значно збільшили їх експлуатацію.

Вказані міри (профспілки, достойний «споживчий кошук», контроль зарплати) виконуються в цивілізованих суспільствах. Вони не дотримуються лише в країнах з «азіатським способом виробництва» (за К. Марксом).

Зараз для еліти України не існує жодної перепони у збільшенні її багатства, бо відсутній зворотний зв'язок. Еліта України підвела державу до прірви і продовжує рухатись до неї в надії, що вибуху не буде. Але один вибух вже стався – коли «такий зручний» майдан в Києві («представник всієї України!») вийшов із-під звичного контролю у вигляді «небесної сотні». Еліті вигідно замінити майдан на профспілку.

Весь капітал України вкрадений у суспільства за короткий термін (5 років) і не є результатом технічних інновацій чи заощаджень. Зараз створилась ситуація майже 1918 р.: є невдоволення; народ воює і озброєний; є знахобні еліта, яку народ явно не розглядає як «царя-батюшку» чи «ангела – визволителя»... Потрібен лише повитох.

Патріотизм. В Україні прихід нової влади знаменувався розкраданням заощаджень громадян та державного майна; випуском купонів, які навіть не мали номерів (захист нижчий, ніж у трамвайних білетів); зuboжінням; безробіттям; «банкрутством» успішних державних підприємств; отриманням Україною іноземних боргів, які миттєво розкрадались, у чому створили умови «чесні» закордонні банки; вибухом реклами та набридливої пропаганди «грошових пірамід» (в СРСР за це саджали у тюрму – був такий закон; але «чомусь» «демократична влада» сприяла шахрайству).

На перший погляд аналіз вказаних проблем є непатріотичним, бо не сприяє зміцненню України, як держави. Але стосовно патріотизму виникають і деякі питання: «Чи підрахувала забагатіла на «патріотизмі» та «націоналізмі» еліта, наскільки вона зменшила населення України внаслідок власного ненажерства у створеному нею процесі вимирання нації, результати якого вже можна порівнювати з наслідками голодомору 1933р.?», «Чи є патріотичним свертнення України в боргову яму МВФ без жодного вкладеного в економіку цента згідно вимог МВФ?», «Чи є патріотичною політика еліти по розкраданню майна України, вивезенню коштів за кордон з наступним їх ввезенням як інвестиції?», «Чи патріотично бруднити Україну нескінченними бійками в парламенті, блокуваннями трибуни та високим відсотком біглих урядовців, яких розшукує по всьому світу Інтерпол?», «Чи патріотично 80 % людей України зводити до межі зuboжіння?», «Чи патріотично все це та багато чого іншого «не помічати» 26 років?». Лише перелік цих не безпідставних питань свідчить про «патріотизм» еліти та її «любов» до народу. Гроші еліта любить значно більше.

Неконтрольована еліта зрадила державність України і вже підвела її до політичного та економічного банкрутства. На даний час Україна має 71,2 млрд доларів боргу. За вимогами МВФ жодний цент з цих боргів не попав в економіку. Приватні власники теж переганяють капітал в офшорні зони з наступним їх поверненням як інвестицій, і «це нікому не відомо». Тобто Україні надають допомогу, але вона стимулює економіку Заходу. Як віддавати борги без розвитку економіки?

Моральність суспільства. Оцінка будь-якого робітника «стоїть на двох ногах»: оцінки його як фахівця і оцінки його моральних якостей. Треба лише пам'ятати, що поняття моралі у вовка та ягняти – різні.

У даному випадку аналіз виконується з метою нагадування про існування таких «смішних» для економіки України релігійних понять, як совість, порядність, чесність, справедливість, дотримання слова, добродійність, тобто про питання моралі в економіці. Наведені попередньо факти свідчать, що перелічені моральні якості виховання в жодному разі не є смішними і суттєво впливають на процес виробництва і продуктивність праці. Всі видатні економісти у своїх роботах ураховували мораль і справедливість. До них апелював і К. Маркс в праці «Капітал». Крім того К.

Маркс мав окремі роботи, присвячені моралі і справедливості.

Між тим у всіх навчальних закладах України вилучені оцінки по поведінці. Учні виховує телебачення, вулиця і бійки в парламенті України.

Висновки:

Ідеології всіх існуючих партій та держав побудовані на релігійних заповідях. У міру розвитку засобів виробництва, всередині суспільства зароджуються паростки нових виробничих відносин. Розвиток суспільства залежить від ходу боротьби між старим та новим. Відкрита боротьба інтересів – це кровопролиття, яке бажано не допускати.

Помилки теорії марксизму-ленінізму полягають: у намаганні заміни релігії народу власною вірою; у помилці в формулі капіталу К. Маркса, за якою вся додаткова вартість (прибуток) належить робітникам, що робить їх експлуаторами; у твердженні, що робітники є елітою; у відсутності аналізу справедливого розділу прибутку між елітою і робітниками; у твердженні, що мета комуністичної еліти співпадає з метою робітників; у аналізі «суспільств вічної ворожнечі» замість «суспільств узгодженості протиріч»; у твердженні, що при комунізмі не буде еліти, що означає відсутність розвитку.

Демократія – це одна з не найгірших форм створення керованого елітою суспільства. Для узгодження протиріч в державі слід використовувати перемовини між групами суспільства.

На даний час головним є підкріплення державності та зміцнення економіки України, для чого потрібно виділити ті напрямки, які можуть дати позитивний поштовх економіці при мінімальних бюджетних витратах:

1. Першочерговою задачею України є **придушення кримінальних злочинів на державному рівні: хабарництва, корупції, відкотів, розкрадання майна, рейдерства, підкупу депутатів.** Цілі галузі і найбільш цінні об'єкти держави перейшли в приватні руки без жодних успіхів у розвитку економіки.

2. Всі уряди України – «тимчасові» і тому охоче беруть у борг, бо за позики «відповідає» наступний уряд (у дійсності – народ). Тому потрібні закони, які **забороняли такі борги і зобов'язували подавати у відставку у першому ж році при відсутності скорочення боргу МВФ.**

3. Припинити «позичання» боргів, **які за умовою МВФ не вкладаються в економіку:** валютні борги **не надходять до бюджету, а обліковуються** на рахунках НБУ і призначені виключно для поповнення його валютних резервів на закордонних рахунках в формі цінних паперів США. У разі ж продовження звичної боргової політики – українську фінансову систему чекає дефолт [10]. На квітень 2017 р. борг України складає 71,2 млрд доларів. **Як можна повернути борги без розвитку економіки? Що тоді зветься національною зрадою?**

4. Повідомлення в пресі, що **«Європа допомагає Україні, а ось що робить Україна з свого боку?»** є натяком, що **«Україна розкрадає».** Ця образа держави заслужена елітою, але є неповним твердженням. МВФ, який є представником «чесного Заходу», є

співучасником, бо сприяє розкраданню і є злодієм, який своїми умовами займів разом з нашою елітою підвів Україну до продажу її землі. МВФ – це банк шахраїв. Метою МВФ є отримання в інших країнах матеріального забезпечення паперових доларів.

Не те, щоб землю взагалі не можна продавати. Але її продаж зараз (без урахування прав тих, хто обробляє землю; в умовах продажності влади, розрухи, бідності і відсутності середнього класу, який би склав конкуренцію) означає віддати землю за безцінь олігархам України, які за долари моментально продадуть її за кордон, в результаті чого Україна втратить свою землю для всіх майбутніх поколінь. Зате надруковані папірці доларів будуть мати матеріальне забезпечення, що дасть можливість друкувати у 10 разів більшу паперову грошову масу. Твердження «однаково зараз земля країни продається» означає лише одне: вся політична система України повинна подати у відставку.

Хто, нарешті, скаже про долари США, що «король – голий»? У всіх держав Землі накопичені гори паперових доларів, **початкова ринкова матеріальна вартість яких належала США.** Ті держави, які мають «паперову валюту», не зацікавлені в її знеціненні і вимушені **(замість США)** підтримувати курс долару на ринках власним майном. Курс долара тримається лише на «твердій впевненості» людства, що «папір – це золото». США за папір отримує матеріальні цінності, а отримувачі паперових грошей – «обов'язок» підтримувати курс долара. Тобто фінансова система США грабує весь світ, як вона спочатку пограбувала власну державу. Так хто тоді шахрай? Україну спритно підводять до продажу землі за борги. Хоча земля за Конституцією належить народу – тим, хто на ній живе і її обробляє.

5. Треба всі борги вкладати в матеріальний розвиток економіки. Встановити контроль за витоком капіталу за межі України та за наступним його поверненням у вигляді «інвестицій з Криту». Підсилити контроль за не державними банками і запобігати їх несправедливому самозбагаченню за рахунок народу України.

6. Еліта України **зрадила довіру народу.** Україна, обікрадена своєю елітою, стоїть перед економічною катастрофою. Недоліком України є роздробленість її еліти на клани, кожен з яких зберігає свої багатства за кордоном і має на меті за короткий термін максимально збагатитися за рахунок України, незважаючи на наслідки. Користуючись повнотою влади (законодавчої, юридичної, виконавчої, економічної), безконтрольністю, слабкими «кишеньковими радянськими» профспілками, вона створила жакливі умови для робітників, розгромила економіку з вивезенням валюти за кордон, отримала небачено великі борги **без вкладу жодного центу в економіку за вимогами банку МВФ.**

За 26 років «хазяйнування» еліта довела, що довіряти їй владу не можна. **Тому потрібна заміна політичної влади** (за законом). За кримінальним покаранням заборонити переведення грошей олігархів партіям, «організацію підкуплених майданів» і витрат на партійну агітацію по більшим сумах, ніж це дозволено законом.

Парламент і президент є ключовими фігурами, що відображають «в середньому» інтереси еліти. Їм довірено зберігати незалежність України. Їх не уповноважували займатися самозбагаченням за короткий час перебування при владі на шкоду національним інтересам. Їх обов'язком є захист, в першу чергу, України, як держави, і загальних інтересів всієї еліти шляхом збільшення ефективності економіки – на основі моральних принципів, справедливості, рівності прав усіх груп суспільства, які створюють додаткову вартість, як це робив президент Ф. Рузвельт, що за 100 днів вивів США з кризи. Потрібні: нова політична влада з високими моральними якостями за відсутності в парламенті депутатів попередніх скликань; ефективні профспілки; «шокова терапія»; заборона нових боргів від МВФ і продажу землі; розвиток економіки (з поверненням боргів), наукоємних виробництв, сільського господарства, малого і середнього бізнесу, науки.

7. Провести неминучу «шокову терапію» не лише народу, який постраждав від жадоби еліти, а й для осіб, що збагатились. Еліта у першу чергу повинна компенсувати закордонні борги і повернути народу Україні вкрадене майно. Україну загнали в боргову яму, еліта збагатилась і «любить народ», винних немає.

8. Потрібні довго- і короткострокові плани розвитку України з визначенням ринків, цілей, ресурсів, пріоритетних виробництв та термінів повернення міжнародних боргів. В основі планування економіки України повинні бути поставлені розрахунки, а не «розділ пирога» за зачиненими дверми у залежності від хабарів олігархів в останні дні року. Потрібно визначити, які втрати понесла Україна від шахрайських позик та від інших дій еліти, розширити власний ринок і почати вихід з кризи.

9. Багато наукових праць рекомендують Україні ліку у вигляді інфляції, яка підчищає не задіяну грошову масу [10]. І «чомуś» не вказують, що інфляція грабує лише найбільш населення. Якщо при інфляції банки випустили додаткову частку грошей, то їх ринкова вартість належить уряду (банку). В державі зростає загальна кількість грошей. Хоча у підприємств знижуються величини боргів, вони, щоб не мати збитків, підвищують «з гаком» ціни на товари. В результаті інфляції держава виграє, а власники товарів повертають втрати через підвищення цін. Найбільше населення має дорогі товари, здешевлену зарплату, зменшені заощадження і «платить всім за бенкет» – і державі і власникам товарів.

10. Найняті народом України робітники не мають делегованого їм через Конституцію права не виходити на роботу, знімати з себе відповідальність за злочини та призначати собі ж зарплату без погодження з народом. Отримання нових боргів, затвердження відношень між зарплатами прошарків робітників і службовців узгоджувати з профспілками робітників, як представниками народу України.

11. За небезпечні злочини проти народу (великі крадіжки; організація мафіозних структур, мафіозних банків, підкуп партій переведенням їм грошей олігархів, «відкотів», рейдерства, житлових афер та «фінансових пірамід»; схилення підлітків до аморальних чи

протиправних дій; участь в наркобізнесі; перетворення людей на рабів, або їх зарплати на джерело прибутку тощо) ввести покарання довічним ув'язненням без права на звільнення.

12. В Україні десятиліттями «наводиться порядок» в судочинстві, в дорожній поліції, в ВНЗ, а порядку немає. Тому в державних установах законодавчо ввести адміністративну відповідальність керівництва і за кінцеві результати роботи і за злочини чи адміністративні порушення всіх підлеглих. Причому – не у кінці терміну їх роботи, а за кожні 100 діб – як у Рузвельта. Цю адміністративну відповідальність у часі поступово наближувати до міністрів та вимог до Верховної Ради. Якщо в державі немає вугілля, то потрібно знімати з посади міністра вугільної промисловості. Банкрутство НБУ при розквітливих приватних банках повинно привести до відставки президента і всього уряду, бо їм довірена охорона народного добра. За «дідівщину» повинні відповідати командири.

13. Гроші – це Влада. Хто має Гроші – той має Владу. «Владу грошей» треба розпорошити, для чого на ділі сприяти розвитку малого та середнього бізнесу. Одночасно це сприяє появі нових робочих місць і розвитку економіки держави з використанням таких переваг капіталізму, як підприємливість, інновації, приватну ініціативу, турботу про споживача, співпрацю, свободу праці. Розвитку економіки сприяє існування демократії в економіці, коли кожний громадянин за підтримкою держави має реальну можливість «почати свою справу».

14. У конкурентній боротьбі перемагає система з вищим інтелектом. Розвиток механізації, автоматизації, наукоємних підприємств повинен стати основою розвитку економіки, в тому числі і сільського господарства, як перспективної галузі. За 26 років парламентарі не поставили «цілі» перед Україною, без якої держава веде себе в навколишньому світі "безглуздо" і прямує до самознищення.

Японія після поразки у 2-й Світовій війні поставила мету перед державою: «успіх у освіті – успіх у житті»; обмеження рівнів зарплату межах 4:1; оволодіння науковими технологіями. І зараз Японія крокує далеко попереду України.

15. Форму узгодження інтересів еліти і робітників можна обрати, наприклад, по досвіду Німеччини, Австрії, Італії, Франції, Голландії, для яких характерна опора на правове регулювання соціальних проблем (право на роботу, соціальне страхування тощо). Відповідальність окремого підприємця замінена системою їх обов'язкової колективної відповідальності під контролем держави. Уряд узгоджує інтереси найманих робітників і роботодавців і регулює класову боротьбу з метою підвищення рівня соціальної захищеності населення. Подібне здійснював і Ф. Рузвельт в США.

16. Україні потрібні ефективно працюючі захищені законом профспілки трудящих з правом на страйки, на перемовини з роботодавцями, з контролем охорони праці і т. д.

На даному етапі потрібна політика справедливості та узгодження інтересів еліти та робітників. Будь-яке відхилення від справедливості і моралі у вигляді на-

дання політичних чи економічних переваг однієї з цих двох рівноправних часток суспільства веде до зниження ефективності економічних процесів.

17. Низька зарплата є не перевагою України, а її суттєвою вадою, тому що:

- звужує власний ринок із-за зменшення купівельної спроможності населення;
- викликає відтік робочих за кордон і зменшує прибутки від їх роботи в державі;
- погіршує стимули до автоматизації виробництва, бо людська праця дешевша;
- не стимулює власну економіку, бо зменшує оборот товарів.

18. Україна повинна ввести в економіку на законодавчому рівні моральні цінності: чесну і справедливу конкуренцію, діалог профспілок робітників з промисловцями, їх рівні політичні та економічні права на достойну оплату праці. Депутати і держслужбовці, помічені в порушеннях закону чи злочинах та зі знятими судимостями, не мають права бути на службі народу України.

19. Питання моралі і справедливості в окремих деталях можуть відрізнятись у партій, релігій і людей однієї державі. Тому держава повинна взяти на себе функцію справедливого і толерантного узгодження протиріч в суспільстві. В навчальних закладах треба відновити оцінки за поведінку учня, які б урахували без коментарів перелік дій учня (добрих і ні). Характеристики повинні зберігатись в навчальних закладах без їх поширення. Належить урахувати, що аморальні дії парламентарів теж виховують, і тому політик, що наполягає: на власному праві порушення ним законів і моральних цінностей України; на праві провокування бійок, псування майна, блокування трибун; на праві брехні, введення розбрату в суспільство, тощо бруднить народ України і такий політик не має права бути його найнятим робітником.

20. Росія в 1991р. опинилась в границях другої половини XVI сторіччя тому що: КП СРСР не допускала жодних змін у своїй ідеології, яка перетворилась на релігію; були обрублені всі зворотні зв'язки і залишилася лише командний стиль керівництва – зверху вниз; комуністична система була переможена економічно; націоналізм російського народу створював розбрат в суспільстві. В національному питанні прикладом для України повинні бути США: багатонаціональна країна за багато років не знає національних чвар.

Націоналізм ніколи не доводив до добра. Дружба народів СРСР дійсно існувала і допомогла вистояти у скрутні часи.

Але Україну найчастіше звинувачували у націоналізмі, пригадуючи їй батальйони вермахту «Нахті-

галь» та «Роланд» (по 350 бійців), що брали участь у нападі на Радянський Союз у початку війни; дивізію СС «Галітчина» (11 тис. бійців), яка брала участь в боях проти військ СРСР в 1943 р. у складі військ СС (Waffen-SS); спротив УПА радянській владі після війни у 1945–1959 р. (а що ще можна було чекати від Західної України, яку приєднали до СРСР і «розкуркулили» перед війною?).

Про «Російську визвольну армію» Власова у складі вермахту (1942–1945) в пресі згадували значно менше, а її кількість у 120 тис. бійців (у квітні 1945 р.) взагалі не приводили. А власовці бились проти військ СРСР лютіше за німців, бо знали, що пощади їм не буде (радянські бійці в полон їх не брали – розстрілювали на місці).

Після 1945 р. преса часто друкувала «росіяни» замість «радянського народу», «Росія» замість «СРСР». Росіяни – це єдина нація в світі, яка створила анекдоти з приниженням націй всього світу. І як розцінювати виступи по телебаченню талановитого і дійсно смішного Задорнова? Хто тоді «найбільший націоналіст»?

Але це ж саме питання виникло у автора у зв'язку з передачами по телебаченню України в наші часи – з добротною домішкою анекдотів «про євреїв», або з істерично ворожим ставленням до росіян. Це нагадує перетворення українців на «старшого брата України». Толерантності по відношенню до націй потрібно вчитись у США – спробуй там образити негра на расовій основі! У 2-й світовій війні Рузвельт урахував, що в США знаходиться багато італійців. Вхідження війська США в Італію, він коментував так: «Ми допомагаємо Італії звільнитись від фашизму». І нічого зверхнього – бо він беріг єдність націй США, на відміну від еліти України. Нам потрібна згуртованість всіх націй України, а не їх розбрат, який часто сіють націоналісти. І ніхто з них не бере на себе хоча б частку відповідальності за реакцію населення в Криму та Донбасі на їх непродумані і лише їм потрібні саморекламні заяви, які часто передаються по телебаченню України. Войовничий націоналізм стосовно будь-яких націй не личить народові України і повинен кримінально каратись за внесення розбрату у суспільство.

21. Україна є мирною державою, і всі суперечності потрібно переводити на перемовини. В умовах війни, тяжкого стану економіки, наявності багатьох націй будь-які дії, заяви, зібрання мають бути спрямованими на зміцнення державності, а не розбрат. За руйнацію економіки і внесення розбрату потрібно нести кримінальну відповідальність.

Список використаних джерел

1. Катасонов В. Ю. Экономика Сталина. – М. : Институт русской цивилизации, 2014. – 416 с.
2. Рузвельт Ф. Д. Беседы у камина. – М. : ИТРК, 2003. – 408 с.
3. Хомяк М. Бідність в Україні у показниках соціальної статистики // Соціологічні студії. – 2013. – № 2. – С. 70–76. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/UJRN/socst_2013_2_15.
4. Маркс К., Энгельс Ф. Избранные сочинения. – Т. 3. – М. : Политиздат, 1985. – 637 с.
5. Мещанинов О. П. Подібності та відмінності концептів: комунізм та сталий розвиток суспільства // Науково-практична конференція «Екологічна безпека населення та регіону як основа державної безпеки». – Миколаїв : Вид-во ЧНУ ім. Петра Могили, 2016. – 112 с.

6. Аджемоглу Д., Робинсон Д. А. Почему одни страны богатые, а другие бедные. Происхождение власти, процветания и нищеты: пер. с англ. – М. : Изд-во АСТ, 2016. – 693 с.
7. Маркс К. Капитал. Критика политической экономии. – Т. 1. Кн. 1: Процесс производства капитала. – М. : Политиздат, 1983. – 905 с.
8. Якобчук В. П., Богоявленська Ю. В., Тищенко С. В. Історія економіки та економічної думки. – К. : «Центр учбової літератури», 2015. – 476 с. URL: http://shorn.chnu.org.ua/Yakobchuk_V_H/Istoriia_ekonomiky_ta_ekonomichnoi_dumky.pdf
9. Павловський А. Чому такі бідні в багатій Україні? URL [http://ba.org.ua/andrij-pavlovskij-chomu-taki-bidni-v-bagatij-ukra%D1%97ni/\(18.03.16\)](http://ba.org.ua/andrij-pavlovskij-chomu-taki-bidni-v-bagatij-ukra%D1%97ni/(18.03.16)).
10. Ковальчук Т. Сучасний стан, фінансові чинники та перспективи розвитку вітчизняної економіки. – Режим доступу : http://www.ufin.com.ua/analit_mat/gkr/164.htm.

В. Я. Кутковецький,

проф., д-р техн. наук, ЧНУ ім. П. Могили, г. Николаев, Україна

ОШИБКИ МАРКСИСТКО-ЛЕНИНИНСКОЙ ТЕОРИИ И ИДЕОЛОГИЯ РАЗВИТИЯ ГОСУДАРСТВА

Ошибки теории марксизма-ленинизма состоят: в попытке замены религии народа собственной верой; в ошибке в формуле капитала К. Маркса, по которой вся дополнительная стоимость (прибыль) принадлежит рабочим, что делает их эксплуататорами; в утверждении, что рабочие являются элитой; в отсутствии анализа раздела прибыли между всеми группами работников; в утверждении, что цель элиты коммунистов совпадает с целью рабочих; в анализе «общества вечной вражды»; в утверждении, что при коммунизме не будет элиты. Элита «не ест чужой хлеб»: она работает вместе с рабочими и должна получать «свой законный доход», а рабочие – «свою справедливую оплату труда» – по Ф. Рузвельту. Государство должно увеличивать эффективность экономики на основе моральных принципов, справедливости, равенства прав элиты и рабочих. Украина, обворованная элитой, стоит перед катастрофой. Нужны: новая политическая власть; эффективные профсоюзы; «шоковая терапия»; запрет новых долгов от МВФ и продажи земли; развитие экономики (с возвратом долгов), наукоемких производств, сельского хозяйства, малого и среднего бизнеса, науки.

Ключевые слова: идеология; ошибки теории марксизма-ленинизма; демократия; элита; рабочие; профсоюзы; планы развития; наукоемкая продукция.

V. J. Kutkovetskyi,

Grand PhD in Engineering sciences, Professor,

Petro Mohyla Black Sea National University, Mykolayiv, Ukraine

MISTAKES IN MARXIST-LININIST THEORY AND IDEOLOGY OF THE STATE'S DEVELOPMENT

The mistakes of the theory of Marxism-Leninism are: in an attempt to replace the religions of the people with one's own faith; in the error of the K. Marx's formula of capital, according to which all the additional value (profit) belongs to the workers, which makes them exploiters; in a statement that the workers are the elite; in the absence of profit sharing analysis among all groups of workers; in a statement that the aim of the Communist elite and the goal of workers match; in the analysis of a «society of eternal hatred»; in a statement that the elite will not exist in communism. Elite does not eat «other people's bread»: she works together with workers and must receive «its legitimate income», and workers – «their fair wages» – according to F. Roosevelt. The state must increase the efficiency of the economy on the basis of morality principles, justice, and equality of Elite's and workers' rights. Robbed by own elite Ukraine is facing a catastrophe. We need: a new political power, effective trade unions; «hock therapy», the ban of new debts from the IMF and the ban of land sale; development: of economy (with debt repayment), of science intensive production, of agriculture, of small and medium business, of science.

Key words: ideology, errors of the Marxism-Leninism theory, democracy, elite, workers, trade unions, development plans, science-intensive products

Рецензенти: *Мещанинов О. П.,* д-р пед. наук, професор;

Мусієнко М. П., д-р техн. наук, професор.

© Кутковецький В. Я., 2017

Дата надходження статті до редколегії 14.03.17